

Zamanı Taşımak

— nevzat-taski · 31 Ağustos 2012

yine tepelerin ardında kovaladığım
gençlik düştü gözlerime,
yalnızlığımın aktığı saatlerin
izi işlenirdi ruhuma.
bedenimi yatırdığım bu çimenlerde
buluştu çocuksu bakışlarım.

iki söz belirir dilimin ucunda
canım annem.canım annem diye....
nefretim tırmanır aniden
kaderin bana yaptıklarından.
göz ucumda titreyen özlem
ateşini vurdukça,
saçmaları parçalar
yüreğimin derinliklerine akar
sahipsiz gözyaşlarım.
öfkem hıçkırıp durdukça
göklerin maviliği kopup gidiyor
katksız acılarımla beraber.
narin ve güzel sözlerin
sahibi olamam
hayata olan susuzluğum yüzünden.
bükülmeyen boynumu eğen zaman
neden vuruyor düşlerimi?
ağızına kadar kötü şeylerle dolmuş,
dibi pas tutmuş
oyunlara gebe kalmadığım için mi ?
hayat bir avize gibi
dönüp durdukça başımda
bana kapısını kapatan talihe
yeni sorular yüklemeyeceğim.
nedensiz ölmek için...